

Ас. Калояновъ.

Обичамъ. . .

Обичамъ твойта приказна природа,
родино моя — българска земя; —
родино, свидна люлка на народа,
презъ робската и кървава тъма.

Обичамъ твойтъ синкави балкани,
полята китни, зръйналата ръжъ;
нивята ти, отъ вѣтъра люляни,
селата, прѣснати на ширъ и длъжъ.

Обичамъ твойтъ пѣсни за хайдути —
въ ония дни, когато съ огненъ зовъ,
въ борба неравна съ даалии люти,
копнѣла си за мѣсть и за любовь.

Обичамъ твойтъ синове и внуци,
потомци славни на дѣди безъ страхъ,
че ти си тазъ, която ме научи,
и азъ да те обичамъ като тѣхъ.